

XVI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Jr23 ,1-6)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Häda karjastele, kes lasevad mu lammastel hukka minna ja hävida!", ütleb Issand. Sellepärast ütleb Issand, Iisraeli Jumal, karjaste vastu, kes peavad hoidma mu rahvast nõnda: "Teie olete mu lambad laiali pillutanud ja lasknud neil minna oma teed, ilma et te oleksite kandnud nende eest hoolt. Aga vaata - nii ütleb Issand: mina kannan hoolt teie eest sellega, et ma nõuan teilt aru teie pahategudest. Siis kogun mina ise oma lammaste jäägi kõikidest maadest, kuhu ma olen nad ajanud, ja toon nad tagasi nende karjamaale. Seal on nad viljakad ja neid saab palju. Ja mina sean neile karjased ja need hoiavad neid. Siis nad ei karda ega ehmu ja keegi neist ei lähe kaduma", ütleb Issand. Vaata, päevad tulevad, mil ma lasen tõusta Taavetile vaga võsu, ja tema valitseb kuningana targasti ja teeb maal õigust ja õiglust. Tema päevil saab Juuda päästetud ja Iisrael elab julgesti, ja teda hüütakse nimega: "Issandas on meie pääsemine". See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps23 ,1-2. 3-4. 5-6 R:1)

R: Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Issand on mu karjane ja mul pole millestki puudust.

Haljal aasal ta laseb mul lebada,
vee äärde ta juhatab mind,
seal saan ma puhata, sest tema kosutab mu hinge.

R:

Ta juhib mind õiget teed, oma nime väel.
Ja kui ma kõnniksin kasvõi surmavarju orus
ei karda ma kurja, sest sina oled minuga,
sinu valitsuskepp ja karjasesau annavad mulle julgust.

R:

Sina katad mulle laua, minu vaenlaste nähes,
sina salvid mu pead lõhnava õliga ja täidad mu karika pilgeni.
Sinu headus ja arm on mu ümber kõik minu elupäevad
ja ma jään Issanda kotta kogu mu eluajaks.

R:

(Teine lugemine Ef2 ,13-18)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast efeeslastele:

Vennad, nüüd olete teie, kes te olite kord Jumalast kaugel, saanud temale lähedaseks Jeesuse Kristuse vere läbi. Sest tema ise on meie rahu; tema on juudid ja teised rahvad üheks teinud ja oma surma läbi maha kiskunud vaenumüüri nende vahel. Tema tegi kehtetuks käsu seadused ja sätted ja lõi nad eneses üheks uueks inimeseks. Nõnda tõi tema rahu ja lepitas mõlemad risti läbi Jumalaga ühesainsas ihus, et vaen saaks otsa. Tema tuli ja kuulutas rahu, nii teile, kes te olite kaugel, kui meile, kes me olime lähedal. Tema läbi on meil mõlemil osadus Isaga ühe ja sama Vaimu läbi.

See on Jumala Sõna.

Salm enne evangeeliumi (Jh 15,15b)

Halleluuja. Mina olen hüüdnud teid sõpradeks,
sest teile olen ma ilmutanud kõik, mis ma kuulsin oma Isalt. Halleluuja.

(Evangeelium Mk6 ,30-34)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal kogunesid apostlid Jeesuse juurde ja rääkisid temale, mis nad olid teinud ja mida kõike õpetanud. Siis Jeesus ütles neile: "Tulge ühes minuga inimeühjaja paika ja puhake veidi". Sest tulijaid ja minejaid oli olnud nii palju, et neil polnud mahti süüagi. Ja nad sõitsid paadiga piirkonda, kus keegi ei elanud. Ometi nähti neid minemas ja paljud tundsid nad ära. Nõnda tuli inimesi jooksupalu kõikidest linnadest ja nad jõudsid päralt enne neid. Kui Jeesus paadist välja astus ja nägi suurt rahvahulka, oli tal neist kahju, sest nad olid nagu lambad, kellel ei ole karjast. Ja ta rääkis neile kaua. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord ühes maakera kauges kolkas küsis üks poeg oma isalt: "Isa, ütle, kes on maailma kõige rumalam rahvas?" Isa mõtles, mõtles ja vastas lõpuks: "Kes teab, võibolla meie olemegi - aga see-eest me laulame ja tantsime hästi".

Niisugune tagasihoidlikkus ja enesiroonia on kindlasti vourus, kuid vahel võime meiegi olla nagu lambad, kellel ei ole karjast, ja kelle ainus lohutus on oskus rõõmsasti määgida ja kepsu lüüa. Tegelikult on see muidugi tõlgenduse küsimus, kes on rumal või kes tark: kas see, kes aatompomme ehitab ja oma keskkonna hävitab, või see, kes suudab põlvkondade kaupa metsikus looduses ainult omavalmistatud vahendite abil ellu jääda.

Tark inimene on pigem ikka see, kes mõtleb oma tegude tagajärgedele juba enne, kui need kätte jõuavad. See on igal juhul hea algus, et saada kord inimeseks, kes ei vajagi enam ei karjast, lapsehoidjat ega vangivalvurit. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kujutagem ette, et kusagil siinsamas lähedal, mõnes Eestimaa linnas, astub üles üks inimene, kes kuulutab uut õpetust ja suudab rävada kõiki haigusi üksnes põgusa sõna või käepuudutusega. Kui me tunneksime tema vastu huvi, siis mis konkreetset ajendaks meid ise tema juurde minema? Või kes oleksid need inimesed, kes kokku tuleksid?

Esimestena saabusid kindlasti parandamatult haiged, aga kohe nende järel sensatsioonijanused, nagu ka need, kes lihtsalt peavad kõik nõiarohud ja imeravitsejad enda peal ära proovima. Alles mõni aeg hiljem ilmuksid kohale need, kes ei tule lihtsalt vaatama või kogema, vaid kes otsivad oma elule sügavat mõtet ning on seetõttu nõus ka sõnumit kuulama ning kaaluma oma elu ja harjumuste muutmist.

See on tänapäeval nii, ja küllap oli nii ka Jeesuse kaasajal. Selgub ju piiblistki, et kui Jeesus kellegi terveks tegi, olid kõik vaimustunud - välja arvatud muidugi juudarahva ülemkiht, kes oli hirmul oma võimu pärast. Aga kohe kui Jeesus hakkas oma kuulajaile moraalseid väljakutseid esitama, üritas osa inimesi juba vaikselt minema hiilida, nagu näiteks see rikas noormees, kes osutus liiga rikkaks, et Jeesuse jüngriks hakata.

Miks? Miks tõmbasid inimesi ligi imeteod ja tervendamised, võibolla isegi sõnum ligimesearmastusest ja alandlikust meelest - kuid neidsamu inimesi tõukas eemale mõte, et nad peaksid kuulnud sõnumi alusel asuma muutma oma elu? Sellepärast, et siin põrkuvad inimeseseksolemise kaks peamist alustala: ühest küljest moraalne otsustusvõime, teisest küljest aga harjumus. Usklikud juudid ja galilealased olid harjunud sünagoogis ja templis käima. Tõed, mis olid kunagi ammu Moosese ja prohvetite poolt kuulutatud, olid kujundanud selle rahva käitumistavad. Suur osa neist reeglitest, mis olid saanud harjumuseks, töötasid kahtlemata hästi. Kuid keegi ei vaevunud neid üle kontrollima ega otsima uusi ja paremaid lahendusi

sellele osale õpetusest, mis oli jäänud ajale jalgu või pandud teenima rikkurite ja usujuhtide poliitilisi huvisid.

Niisamuti peame meie endalt küsima, kuidas on lood meiega, kristlastega, kes me tunneme Jeesuse õpetuse sisu juba lapsest peale? Mind on alati pannud imestama, kui palju on anekdoote jutluse ajal magavate kirikuliste kohta. See tähendab, et inimesed on juba ammustest aegadest vabatahtlikult hommikul üles tõusnud, võtnud jalge alla sageli pika kirikutee - kuid kohale jõudes on kõik seal toimuv olnud nii surmigav, et magavast kogudusest loodud naljajutud on saanud praktiliselt iga kristliku rahva folkloori värvikaks osaks. Kirikus magamise põhjuseks on olnud küll pigem väsimus. Raske tööga leiba teenivale inimesele tuleb ju lõdvestunult istudes otsekohe uni peale, kuid poolunisena palju ei õpi.

Need inimesed, kellel religiooni osaks on kindlad harjumused ja ettekirjutused, satuvad kergesti omamoodi "kommetemulli" - konteksti, mis tõepoolest hoiab sellesse kultuuri kuulujaid kurjadest tegudest teatud määral eemal. On ju tore, kui kristlikus kogukonnas keelab hea komme abielu rikkuda, varastada või teistel nahka üle kõrvade tõmmata. Kuid olukordades, kus inimesed ei saa enam toetuda ainult tavadele, kui neil tuleb harjunud käitumise asemel seista silmitsi uute väljakutsete või tõsiste kiusatustega, käitub pelgalt kommetele toetuv ühiskond pahatihti üsna lambakarja moodi. Nii on ajalugu näidanud, et peamine probleem ei ole karjase puudumine, vaid lambaks olemine! Jeesus oli Jumala Tall ja andis oma elu inimeste kui oma lammaste eest just sellepärast, et meie ei oleks enam lambad.

Armsad õed ja vennad, me teame, et lambaid pügatakse kogu elu, ja nende tee lõpeb tapamajas. Võibolla on siis ka see evangeeliumis toodud natuke nõökav võrdlus lammastega mõeldud selleks, et meid unest äratada, et me kontrolliksime aeg-ajalt oma harjumusi ja moraalseid põhimõtteid. Mis täna näib veel töötavat, ei pruugi homsete väljakutsete ees püsima jääda, sellepärast peamegi võimalikult kaugele ette mõtlema ja langetama oma otsused vastutustundlikult, et olla taevariigi väärilised. Aamen.